

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6177/12

לפני : כבוד השופט ס' גיבוראן
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העותרת : מיכל בן חמו

נגד

המשיבים : 1. נציבות שירות המדינה
2. היועץ המשפטי למשרד המשפטים

עתירה למתן צו על תנאי ולצו ביניים

בשם העותרת : עו"ד י' ברזילי
בשם המשיבים : עו"ד י' סימקין

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

לפנינו עתירה למתן צו על-תנאי וצו-ביניים לפיהם יעוכב ביצוע העונשים שהושתו על העותרת בגזר דינו של בית הדין למשמעת של עובדי המדינה בירושלים ביום 2.8.2012.

תמצית הרקע העובדתי והליכים קודמים

1. העותרת שימשה בתפקיד רכזת בלשכה לסיוע משפטי של משרד המשפטים בבאר-שבע. במסגרת תפקידה שימשה העותרת כממונה על עובדות המנהלה בלשכה שהיו כפופות למרותה. במסגרת הסדר טיעון הודתה העותרת בעובדות כתב התובענה המתוקן מיום 28.5.2012. בתמצית יאמר כי במסגרת האישום הראשון בכתב התובענה המתוקן נטען כי העותרת גרמה לעובדות הלשכה שעבדו תחת פיקוחה להתום על ערבויות במסגרת הלוואות שנטלה מהבנק. כן נטען כי העותרת נהגה לשלוח את

העובדות הכפופות לה לביצוע מטלות לצרכיה הפרטיים במהלך יום העבודה ובמהלך זמנן החופשי של העובדות. עוד נטען כי העותרת התעמרה בעובדות הכפופות לה והתנכלה להן. במסגרת האישום השני נטען כי במהלך שנות עבודתה נהגה העותרת לצאת במהלך יום העבודה לסידוריה הפרטיים לפרקי זמן של עד 45 דקות וזאת מבלי להחתים כרטיס נוכחות. לאור הודאתה הורשעה העותרת במיוחס לה. בית הדין המשמעתי של עובדי המדינה לא הסתפק בעונש עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון שכלל העברה מתפקיד, הפקעת משכורת קובעת אחת ל-12 תשלומים שווים ונזיפה חמורה. בית הדין קבע כי בנוסף לעונשים עליהם הוסכם תורד העותרת בשתי דרגות למשך שלוש שנים וכן תפסל למילוי כל תפקיד ניהולי למשך 10 שנים. בית הדין הורה כי העברת העותרת מתפקידה תעשה לאלתר.

2. העותרת הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי לפי סעיף 43(ב) לחוק שירות המדינה (משמעת), התשכ"ג-1963 (להלן: חוק שירות המדינה) בו טענה כי שגה בית הדין המשמעתי עת סטה מהסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים. בד בבד עם הערעור הגישה העותרת גם בקשה לפי סעיף 43(ב) לחוק שירות המדינה בגדריה עתרה להורות על עיכוב ביצוע שני הרכיבים הנוספים שגזר עליה בית הדין ואשר עליהם לא הוסכם בהסדר הטיעון. לאחר קבלת תגובת המשיבים לפיה "הבקשה הוגשה שלא לצורך שכן המבוקש חל בלאו הכי, לפי הוראות סעיף 40 לחוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג-1963, לפיו, ביצוע גזר דין יעשה רק בחלוף 30 ימי הערעור ובמקרה בו הגיש נאשם ערעור, לא יבוצע פסק דינו של בית הדין למשמעת, אלא לאחר מתן גזר הדין בערעור". בהחלטתו מיום 15.8.2012 הורה בית המשפט המחוזי (השופט ד' מיון, עמ"מ 260-08-12) על עיכוב ביצוע גזר הדין של בית הדין למשמעת לאור סעיף 40 לחוק שירות המדינה. חרף האמור, נטען בעתירה כי המשיבים הודיעו לעותרת שהיא עתידה לעבור לאלתר לתפקיד אחר שאינו כולל סמכויות ניהוליות. משכך הוגשה בקשת הבהרה לבית המשפט המחוזי בה התבקש בית המשפט ליתן הוראה למשיבים שלא לבצע את גזר הדין עד להכרעה בערעור התלוי ועומד לפני בית המשפט המחוזי. בהחלטה מיום 16.8.2012 קבע השופט מיון, כי "בית משפט זה נעתר לבקשה לעיכוב ביצוע... החלטת בית המשפט אינה טעונה הבהרה מצד אחד ומצד שני לא תנתנה 'הוראות' מעבר לכך".

ההליכים לפני בית משפט זה

3. לאור האמור הוגשה עתירה לבית משפט זה למתן צו על-תנאי ולמתן צו-ביניים כמפורט ברישא. העותרת טוענת כי המשיבים אינם מכבדים את הוראת חוק שירות המדינה והוראת בית המשפט המחוזי לפיהן יש לעכב את ביצוע גזר הדין עד להכרעה

בערעור. ביום 20.8.2012 הוריתי על הגשת תגובת המשיבים לעתירה ולבקשה למתן צו-ביניים.

דיון והכרעה

4. לאחר ששכתי ועיינתי בסעיפי חוק שירות המדינה ובמסמכים שלפני, הגעתי לכלל מסקנה כי יש למחוק את העתירה ואת הבקשה למתן צו-ביניים על הסף, זאת משום שיש לעותרת סעד חלופי [ראו למשל: בג"ץ 991/91 דוד פטרנק בע"מ נ' שר הבינוי והשיכון, פ"ד מה(5) 50, 59 (1991); כן ראו: אליעד שרגא ורועי שחר המשפט המינהלי עילות הסף 223 (2008)]. במה דברים אמורים? עיקר טענתה של העותרת היא כי המשיבים אינם מקיימים את החלטותיו של בית המשפט המחוזי שהורה על עיכוב ביצוע גזר הדין על בסיס הוראות חוק שירות המדינה. לפיכך, טענותיה של העותרת צריכות להישמע במסגרת ההליך המותווה בפקודת בזיון בית משפט. לחלופין, אם סברה העותרת כי היה על בית המשפט המחוזי להבהיר החלטתו מיום 15.8.2012 וליתן הוראות לצדדים, היה עליה לנקוט בהליך ערעורי מתאים אשר אינו כולל פניה לבית משפט זה בשכתו כבית משפט גבוה לצדק.

5. דוקטרינת הסעד החלופי חשובה אף ביתר שאת בסוגיית עיכוב ביצוע עונש שהושת על עובד שירות המדינה עד להכרעה בערעור שהגיש על גזר הדין.

בעבר הייתה מסורה לשופט בית המשפט העליון סמכות עיכוב ביצוע עונש שכלל פיטורין או העברה מתפקיד שנקבע על ידי בית הדין למשמעת כי יבוצעו לאלתר, זאת לפי נוסחו של סעיף 43(ג) לחוק שירות המדינה עובר לתיקון מס' 12 ס"ח התשס"ח 667, 669 (ראו למשל: החלטתה של השופטת א' פרוקצ'יה בעש"מ 8273/05 שרעבי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 27.9.2005), פסקה 5).

סעיף 43(ג) כנוסחו לפני תיקון מס' 12 קבע כי:

"רשאי שופט בית המשפט העליון, על פי בקשת העובד, לעכב את הביצוע עד להחלטה בערעור, ואם כבר פוטר העובד או הועבר כאמור לפי ההחלטה - להורות על החזרה למשרתו; החליט השופט לעכב הביצוע, רשאי הוא לצוות על השעיית העובד מתפקידו".

ואולם, משתוקן חוק שירות המדינה והטיפול בעיכוב הביצוע הועבר להכרעתו של בית המשפט המחוזי, אין כל מקום כי בית משפט זה יידרש לעתירה ולבקשה למתן צו- ביניים בשבתו כבית משפט גבוה לצדק.

6. יחד עם זאת, בנסיבות העניין הנני מותיר את הצו הארעי עליו הוריתי ביום 20.8.2012 על כנו עד ליום 20.9.2012, זאת על מנת שהמבקשת תוכל לכלכל צעדיה ולנקוט בהליכים הנכונים אם תבחר בכך. יודגש כי אין באמור משום הבעת עמדה לגופו של עניין באשר לטענות שהועלו על ידי מי מהצדדים.

7. לפיכך, העתירה והבקשה לצו ביניים נמחקות על הסף, בכפוף לאמור בסעיף 6 לעיל.

8. בנסיבות העניין איני עושה צו להוצאות.

ניתן היום, י"ב באלול תשע"ב (30.8.2012).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט